

Vendim nr. 274, datë 29.07.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Marsida Xhaferllari, Kryesuese

Ilir Toska, Anëtar

Genti Ibrahimi, Anëtar

në datën 29.07.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 16 (L) 2026 të Regjistrit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: LAHERT SULO, përfaqësuar nga avokati Arjan Qafa, me prokurë të posaçme.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 15, datë 21.02.2023 të Gjykatës së Posaçme të Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 50 (87-2023-216) datë 22.11.2023 të Gjykatës së Posaçme të Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 00-2025-1833, datë 02.12.2025 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 29, 30, 31, 33, 42, 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut dhe neni 4 i Protokollit nr. 7 të saj; nenet 27, 28, 45, pika 1, 47, 49, 50, 51, 71, 71/a dhe 71/b të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Marsida Xhaferllari, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese të saj, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi ka ushtruar detyrën e shefit të stacionit në pikën e kalimit kufitar Morinë, Kukës. Ai është proceduar penalisht nga Prokuroria e Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar (*Prokuroria e Posaçme*), nën dyshimin se, në bashkëpunim me punonjës të tjerë të policisë kufitare, ka qenë pjesë e një skeme të vazhdueshme korruptive të kërimit dhe marrjes së ryshfetit nga shtetas të ndryshëm në këmbim të lehtësimit të kalimit kufitar, duke siguruar përfitime financiare që varionin nga 5 euro deri në 400 euro për rast. Sipas organit të akuzës, kjo veprimtari organizohej në nivel turni, ku përgjegjësi i turnit përzgjidhte punonjësit, koordinonte mënyrën e funksionimit të skemës dhe, në përfundim të shërbimit, ngarkonte një kontrollor në mbledhjen e shumave të përfituara. Gjithashtu, prokuroria ka pretenduar se kërkuesi, nën ndikimin e eprorit të tij, ka shmangur regjistrimin në sistemin TIMS të hyrjeve dhe daljeve të shtetasve të ndryshëm nga Republika e Shqipërisë.

2. Në përfundim të hetimit, prokuroria e ka akuzuar kërkuesin për veprën penale të korrupsionit pasiv të personave që ushtrojnë funksione publike, të kryer në bashkëpunim, të parashikuar nga nenet 259, paragrafi i parë, dhe 25 të Kodit Penal (*KP*). Në vijim, Prokuroria e Posaçme ka paraqitur kërkesë për dërgimin e çështjes në gjyq, e cila është pranuar nga gjyqtari i seancës paraprake me vendimin e datës 02.12.2022.

3. Gjykata e Posaçme e Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Shkallës së Parë*) ka pranuar kërkesën e kërkuesit për gjykim të shkurtuar. Me vendimin nr. 15, datë 21.02.2023, ajo e ka deklaruar fajtor kërkuesin për veprën penale të korrupsionit pasiv të personave që ushtrojnë funksione publike dhe, pas uljes së dënimit me një të tretën, në zbatim të nenit 406, paragrafi i parë, të Kodit të Procedurës Penale (*KPP*), e ka dënuar atë me 1 vit e 4 muaj burgim. Në zbatim të nenit 59 të KP-së, gjykata ka pezulluar ekzekutimin e pjesës së pavuajtur të dënimit, duke e vënë kërkuesin në provë për një periudhë prej 2 vjetësh e 8 muajsh, si dhe i ka hequr të drejtën për të ushtruar funksione publike për 5 vjet. Sipas gjykatës, provat e administruara provonin përgjegjësinë penale të kërkuesit vetëm për një rast të kërimit dhe marrjes së shumës prej 60 eurosh, në këmbim të regjistrimit në sistemin TIMS të daljes nga Republika e Shqipërisë të një shtetasi dhe automjetit të tij, ndërsa nuk provohej pretendimi i

prokurorisë se ai kishte vepruar në bashkëpunim me persona të tjerë ose që ishte përfshirë në raste të tjera të marrjes së ryshfetit.

4. Kërkuesi ka paraqitur apel, por Gjykata e Posaçme e Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Apelit*), me vendimin nr. 50 (87-2023-216), datë 22.11.2023, e ka lënë në fuqi vendimin e GJKKO-së së Shkallës së Parë, duke ndryshuar vetëm kohëzgjatjen e periudhës së provës, të cilën e ka caktuar në masën e dyfishit të pjesës së pavuajtur të dënimit. Më pas, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-1833, datë 02.12.2025, ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkuesit, me arsyetimin se ai nuk përmbante ndonjë nga shkaqet e parashikuara në nenin 432 të KPP-së.

5. Në datën 29.05.2026 kërkuesi ka paraqitur ankim kushtetues individual në Gjykatën Kushtetuese (*Gjykata*), sipas objektit.

II

Pretendimet e kërkuesit

6. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se nga vendimet e kundërshtuara i janë cenuar:

6.1. *Parimi i prezumimit të pafajësisë*, i garantuar nga neni 30 i Kushtetutës, pasi nuk është provuar elementi subjektiv i dashjes dhe i qëllimit në kryerjen e veprës penale, lidhja shkakësore dhe roli i kërkuesit në bashkëpunim, ndaj fajësia e tij është prezumuar. Gjykatat e faktit dhe Gjykata e Lartë nuk kanë analizuar në mënyrë të individualizuar dashjen e kërkuesit, por janë bazuar në deduksione dhe supozime. Nuk ka asnjë provë që të evidentojë se ai ka pasur dijeni për ndonjë marrëdhënie korruptive ose që ai ka kërkuar, pranuar ose negociuar ndonjë përfitim ose avantazh të kundërligjshëm. Po kështu, nuk është identifikuar dhe as nuk është provuar se cili ka qenë subjekti që ka dhënë përfitimin e kundërligjshëm; cili ka qenë produkti material i veprës penale; cili ka qenë bashkëpunëtori dhe si ishin rolet e bashkëpunimit; cili ka qenë kontributi i kërkuesit. Gjykatat kanë përmbysur barrën e provës, duke i kërkuar kërkuesit të provonte pafajësinë e tij. Deduktimi i fajësisë së tij është bërë bazuar në ekzistencën e një skeme të përgjithshme korrupsioni, në të cilën kërkuesi është përfshirë në mënyrë abstrakte dhe kolektive, pa analizuar në mënyrë individuale elementet e figurës së veprës penale.

6.2. *E drejta për proces të rregullt ligjor në aspektin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, pasi Gjykata e Lartë nuk ka arsyetuar

për pretendimet për cenimin e parimit të paanësisë së gjykatës, parimit të barazisë së armëve dhe parimit të prezumimit të pafajësisë. Në rekurs ishin ngritur pretendime me natyrë kushtetuese, duke argumentuar një sërë mangësish procedurale gjatë hetimit dhe gjykimit, që cenonin të drejtën për mbrojtje efektive, të drejtën për t'u dëgjuar, parimin e barazisë së armëve dhe standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor. Këtyre pretendimeve Gjykata e Lartë iu është përgjigjur me një konstatim të përgjithshëm, duke mos analizuar në mënyrë konkrete, për rrjedhojë ajo nuk ka ushtruar efektivisht funksionin kushtetues të kontrollit të ligjshmërisë të vendimeve të gjykatave më të ulëta. Në veçanti, Gjykata e Lartë nuk ka dhënë përgjigje konkrete për mungesën e hetimit të plotë dhe efektiv, vlerësimin arbitrar të provave, identifikimin e gabuar të personit të përfshirë në komunikimet telefonike, individualizimin e përgjegjësisë penale, mungesën e lidhjes midis provave dhe fajësisë, si dhe mungesës së arsyetimit të vendimeve gjyqësore në drejtim të individualizimit të elementit objektiv, elementit subjektiv, lidhjes shkakësore dhe rolit individual të kërkuesit. Në këtë mënyrë, Gjykata e Lartë ka cenuar edhe parimin e sigurisë juridike, parimin e barazisë së armëve dhe besimin publik tek administrimi i drejtësisë.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për legjitimimin e kërkuesit

7. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “F”, dhe 134, pikat 1, shkronja “I”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

8. Kriteret paraprake të legjitimitetit janë të natyrës kumulative, ndaj mjafton mosplotësimi qoftë edhe i njërit prej tyre që kërkuesi të mos legjitimohet për vënien në lëvizje të gjykimit kushtetues. Gjatë shqyrtimit paraprak të çështjes mund të vlerësohet plotësimi i një ose

më shumë kriterëve të legjitimit, në varësi të elementeve dhe veçantive të çështjes konkrete. Për rrjedhojë, verifikimi i mospërmbushjes edhe vetëm të një kriteri është i mjaftueshëm për të sjellë si pasojë moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.

9. Në rastin konkret, Kolegji çmon të ndalet në analizën e kriterit *ratione materiae* të kërkuarit që ka të bëjë me natyrën kushtetuese të pretendimeve të tij. Kështu, në ndryshim nga pretendimet që kërkuari i ka ngritur përpara gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, në ankimin kushtetues individual të paraqitur në Gjykatë ka ngritur dy pretendime thelbësore që lidhen me cenimin e *parimit të prezumimit të pafajësisë* dhe *së drejtës për proces të rregullt ligjor*, në aspektin e *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, të garantuara nga nenet 30 dhe 42 të Kushtetutës. Këto pretendime janë të tilla që *prima facie* përfshihen në juridiksionin kushtetues dhe do të analizohen në vijim.

10. Për sa i takon pretendimit për cenimin e *parimit të prezumimit të pafajësisë* kërkuari ka parashtruar se fajësia e tij është bazuar në deduksione dhe supozime, pa u provuar në mënyrë të individualizuar elementi subjektiv i veprës penale, dijenia për marrëdhënien korruptive, përfitimi i kundërligjshëm, roli dhe kontributi i tij konkret në bashkëpunim. Sipas tij, gjykatat e kanë përfshirë atë në mënyrë abstrakte në një skemë të përgjithshme korrupsioni, pa analizuar individualisht elementet e veprës penale dhe duke përmbysur barrën e provës, përmes kërkesës që kërkuari të provonte pafajësinë e tij (*shih supra paragrafin 6.1.*).

11. Sipas nenit 30 të Kushtetutës, kushdo quhet i pafajshëm përderisa nuk i është provuar fajësia me vendim gjyqësor të formës së prerë. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se, parimi i prezumimit të pafajësisë kërkon që deklarimi i fajësisë të të pandehurit të bëhet nga gjykata vetëm pas një shqyrtimi të plotë të çështjes. Asnjë masë që barazohet me dënimin nuk mund të jepet ndaj një të pandehuri pa u provuar fajësia e tij përtej çdo dyshimi të arsyeshëm (*shih vendimet nr. 27, datë 29.04.2025; nr. 20, datë 03.04.2024; nr. 4, datë 21.02.2022 të Gjykatës Kushtetuese*). Barra e provës i takon palës akuzuese dhe çdo dyshim duhet të shkojë në favor të të pandehurit. Gjykatat janë të detyruara të përcaktojnë faktet e çështjes, të rëndësishme për vlerësimin e përgjegjësisë ligjore të të akuzuarit, sa më qartë dhe saktë të jetë e mundur dhe nuk mund t'i paraqesin ato thjesht si aludime ose dyshime (*shih vendimet nr. 26, datë 29.04.2025; nr. 38, datë 12.07.2023; nr. 12, datë 24.04.2018 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Mbi bazën e këtyre standardeve, Kolegji do të verifikojë nëse gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë individualizuar në mënyrë të mjaftueshme faktet penale dhe përgjegjësinë e kërkuarit, kanë identifikuar dhe vlerësuar provat mbi të cilat kanë mbështetur përfundimet e tyre, si dhe nëse arsyetimi i tyre mbështet konkluzionin e fajësisë përtej çdo dyshimi të arsyeshëm.

13. Paraprakisht, Kolegji vë në dukje se çështja e kërkesit, mbi bazën e kërkesës së tij, është shqyrtuar sipas procedurës së gjykimit të shkurtuar. Përmes zgjedhjes së kësaj procedure, ai ka pranuar që çështja të zgjidhej në gjendjen në të cilën ndodheshin aktet e hetimit paraprak, duke hequr dorë nga administrimi i provave sipas rregullave të gjykimit të zakonshëm dhe nga mundësia për të paraqitur prova dhe për të thirrur dëshmitarë. Gjithashtu, nga vendimi i gjykatës së shkallës së parë rezulton se kërkuesi dhe mbrojtësi i tij nuk kanë ngritur pretendime për pavlefshmërinë e akteve ose për papërdorshmërinë e provave dhe nuk kanë kërkuar administrimin e provave të reja (*shih vendimin e GJKKO-së së Shkallës së Parë, faqet 35-37*).

14. Për sa i takon shqyrtimit të themelit të akuzës, Kolegji vëren se Prokuroria e Posaçme ka dërguar në gjyq kërkuetin dhe 31 të bashkëpandehur të tjerë, të akuzuar se, për shkak të detyrës së tyre si punonjës policie (trupë shërbimi fizik) në pikën e kalimit kufitar Morinë, Kukës, në këmbim të ryshfetit ose përfitimeve të tjera të parregullta, nuk regjistronin kalimin e shtetasve dhe të mjeteve të tyre, nuk kontrollonin dokumentacionin përkatës ose ushtronin kontrolle të pajustificuara ndaj shtetasve që kalonin kufirin, me qëllim përfitimin e shumave monetare.

15. Në përfundim të shqyrtimit gjyqësor, GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka arsyetuar se, nga vlerësimi në tërësi i provave të administruara në gjykim, konkretisht: (i) përgjimeve telefonike të autorizuara me vendim gjykate; (ii) përgjimeve ambientale audio dhe video të realizuara në pikën e kalimit kufitar Morinë, Kukës; (iii) këqyrjes së pamjeve filmike; (iv) të dhënave të sistemit TIMS; (v) verifikimeve pranë kompanive telefonike; (vi) dëshmive të personave që kishin dijeni për rrethanat e hetimit; (vii) këqyrjes së aparateve telefonike dhe komunikimeve në aplikacionin *WhatsApp*; (viii) akteve të administruara në dy procedime të tjera penale të zhvilluara në prokurorinë e Kukësit, ka rezultuar e provuar përtej çdo dyshimi të arsyeshëm se kërkuesi kishte kryer veprën penale për të cilën akuzohej në lidhje me episodin e datës 26.12.2021. Në këtë drejtim, gjykata ka konstatuar se nga këqyrja e telefonit të kërkuetit rezultonte një komunikim në aplikacionin *WhatsApp*, i zhvilluar më 26.12.2021, ndërmjet orës 09:43 dhe 09:45, në të cilin një shtetas i kishte dërguar fotografinë dhe targën e automjetit, ndërsa kërkuesi i ishte drejtuar me fjalët: “Sa euro i bie”, duke marrë si përgjigje “60 euro”, ndaj së cilës kishte reaguar me “Ok”, pasuar nga veprimet e kryera në sistemin TIMS pikërisht për këtë shtetas dhe me mjetin përkatës, targa e të cilit dërgohej me *sms*. Sipas të dhënave të sistemit TIMS, shtetasi në fjalë ka hyrë në territorin e Republikës së Shqipërisë në orën 08:23 nga pika e kalimit kufitar Murriqan, ndërsa regjistrimi i daljes së tij është kryer në datën 28.12.2021, megjithëse figuronte me datë daljeje më 26.12.2021. Sipas gjykatës, ndonëse kërkuesi nuk ka pasur për detyrë të drejtpërdrejtë të kryejë përpunimin dhe regjistrimin në sistem të të dhënave të shtetasve që kalojnë kufirin tokësor, ai ka

kërkuar dhe ka pranuar shumën 60 euro për të kryer veprimet e kërkuara nga shtetasi tjetër. Mospërputhja ndërmjet momentit të kalimit kufitar dhe momentit të regjistrimit në sistem, e vlerësuar së bashku me përmbajtjen e komunikimeve dhe veprimet e kryera në sistemin TIMS për këtë shtetas dhe automjetin e tij, e ka çuar gjykatën në përfundimin se kërkuesi kishte kërkuar dhe më pas kishte pranuar shumën prej 60 eurosh në këmbim të kryerjes së regjistrimit në sistemin TIMS (*shih vendimin e GJKKO-së së Shkallës së Parë, faqet 291 - 292*).

16. Gjithashtu, GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka arsyetuar se sjellja e kërkuesit përmbushte si elementet objektive, ashtu edhe ato subjektive të veprës penale, të parashikuar nga neni 259, paragrafi i parë, i KP-së. Sipas saj, nga ana objektive, vepra konkretizohej në kërkimin dhe pranimin e një përfitimi të parregullt në këmbim të kryerjes së veprimeve të lidhura me regjistrimin e kalimit kufitar të shtetasit dhe mjetit të tij, ndërsa nga ana subjektive provohej se kërkuesi kishte vepruar me dashje të drejtpërdrejtë, duke mos përmbushur në mënyrë të rregullt detyrën funksionale si punonjës policie (*shih po aty, faqet 292 dhe 294*).

17. Për sa i përket rrethanës së kryerjes të veprës penale në bashkëpunim, sipas nenit 25 të KP-së, GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka vlerësuar se kjo rrethanë nuk provohej përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Sipas saj, nga provat e administruara nuk rezultonte që kërkuesi kishte vepruar në bashkëpunim me persona të tjerë mbi bazën e një marrëveshjeje të mëparshme ose të arritur aty për aty, të shprehur ose të heshtur, për realizimin e qëllimit kriminal. Gjykata ka evidentuar se organi i akuzës nuk ka paraqitur asnjë provë të aftë për të vërtetuar, përtej çdo dyshimi të arsyeshëm, ekzistencën e bashkëpunimit si në aspektin objektiv, ashtu edhe në atë subjektiv. Po kështu, ajo ka çmuar se faktet e tjera të referuara nga prokuroria nuk përmbanin elementet objektive të veprës penale të parashikuar nga neni 259 i KP-së në ngarkim të kërkuesit (*shih po aty, faqet 294-299*).

18. Ky vlerësim është konfirmuar edhe nga GJKKO-ja e Apelit, e cila ka arsyetuar se nga analiza në tërësi e provave të administruara në gjykim ka krijuar bindjen e brendshme, të mbështetur në prova përtej çdo dyshimi të arsyeshëm, se kërkuesi ka konsumuar elementet e veprës penale për të cilën akuzohej në lidhje me episodin e datës 26.12.2021. Sipas saj, ky fakt provohej nga përmbajtja e komunikimeve të zhvilluara në aplikacionin *WhatsApp* ndërmjet kërkuesit dhe shtetasit në fjalë, të dokumentuara gjatë këqyrjes së telefonit celular të kërkuesit. GJKKO-ja e Apelit ka vlerësuar se, nëpërmjet kërkimit dhe pranimi të shumës prej 60 eurosh, në këmbim të kryerjes së veprimeve për regjistrimin në sistemin TIMS të daljes nga territori i Republikës së Shqipërisë të këtij shtetasi dhe automjetit të tij, regjistrim i kryer dy ditë pas datës së daljes së pasqyruar në sistem, kërkuesi, në cilësinë e shefit të stacionit me detyrë mbikëqyrjen dhe

garantimin e zbatimit të ligjit në administrimin e pikës së kalimit kufitar, ka kryer veprime në kundërshtim me ligjin që përmbushnin elementet objektive të veprës penale, të parashikuar nga neni 259, paragrafi 1, i KP-së. Gjithashtu, gjykata ka çmuar se nga ana subjektive ai ka vepruar me dashje të drejtpërdrejtë, të manifestuar përmes kërimit dhe pranimi të përfitimit të paligjshëm në shumën prej 60 eurosh (*shih vendimin e GJKKO-së së Apelit, faqet 221-224*).

19. Po kështu, GJKKO-ja e Apelit ka shqyrtuar pretendimin e kërkuarit se nuk ishte provuar identiteti i personit me të cilin kërkuari kishte komunikuar në aplikacionin *WhatsApp*, duke arsyetuar se, nga vlerësimi në tërësi i provave, rezultonte se bëhej fjalë pikërisht për shtetasin, të dhënat e të cilit kërkuari ka përpunuar. Sipas saj, ky përfundim mbështetej në përputhjen ndërmjet të dhënave të regjistruara në sistemin TIMS dhe komunikimeve të administruara gjatë këqyrjes së telefonit të kërkuarit, ku shtetasi figuronte i identifikuar me emër (*shih vendimin e GJKKO-së së Apelit, faqja 224*). Gjithashtu, po ajo gjykatë, i ka dhënë përgjigje pretendimit të kërkuarit se përpunimi i të dhënave në sistemin TIMS nuk bënte pjesë në detyrat funksionale të tij, duke argumentuar se kjo rrethanë jo vetëm që nuk e përjashtonte atë nga përgjegjësia penale, por, përkundrazi, dëshmonte se ai kishte tejkaluar kompetencat funksionale që i ishin ngarkuar (*shih po aty, faqja 224*).

20. GJKKO-ja e Apelit ka argumentuar se edhe në fazën e gjyqimit në apel nuk ka kompetencë t'i kërkojë organit të akuzës marrjen si të pandehur të personave të tjerë përtej atyre të përcaktuar në vendimin e gjyqtarit të seancës paraprake. Për më tepër, sipas saj, kërkitimi i një përfitimi të paligjshëm nga funksionari publik përbën një formë të pavarur të konsumimit të veprës penale të korrupsionit pasiv, e cila realizohet që në momentin e kërimit të shumës së parave dhe nuk kushtëzohet nga ekzistenca e një procedimi penal ndaj personit që mund të ketë kryer korrupsion aktiv. Për rrjedhojë, mungesa e procedimit penal ndaj këtij të fundit nuk pengon as ngritjen e akuzës dhe as deklarimin fajtor të funksionarit publik për korrupsion pasiv (*shih po aty, faqet 224-225*).

21. Ky arsyetim nuk është cenuar nga Gjukata e Lartë, e cila ka vendosur mospranimin e rekursit, pasi ka çmuar se ai nuk përmbante shkaqe ligjore që të vinin në diskutim vendimmarrjen e gjykatës së apelit. Ajo ka theksuar se, si gjykatë ligji, ushtron juridiksion vetëm mbi shkaqet e rekursit të parashikuara në nenin 432 të KPP-së dhe se pretendimet që lidhen me rivlerësimin e fakteve dhe të provave nuk përfshihen në kompetencën e saj. Njëkohësisht, ajo ka sqaruar se kontrolli i saj shtrihet mbi zbatimin e drejtë të ligjit material e procedural dhe mbi respektimin e standardeve të një vendimmarrjeje të arsyetuar. Po sipas Gjykatës së Lartë, pretendimet që lidhen me provueshmërinë e akuzës, ekzistencën e elementeve të veprës penale dhe respektimin e

standardeve të procesit penal nuk kanë evidentuar asnjë shkelje të ligjit material ose procedural që të justifikojnë cenimin e vendimit të kundërshtuar (*shih vendimin e Gjykatës së Lartë, paragrafi 40*).

22. Nga vlerësimi i arsytimit të vendimeve të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, Kolegji çmon se, ndryshe nga sa pretendon kërkuesi, ato gjykata kanë individualizuar përgjegjësinë e tij penale. Ato e kanë deklaruar fajtor kërkuesin për akuzën për korrupsion pasiv, ndërsa kanë rrëzuar, si të paprovuar përtej çdo dyshimi të arsyeshëm, rrethanën e kryerjes së veprës penale në bashkëpunim, duke përmirësuar kështu pozitën procedurale të kërkuesit. Njëkohësisht, ato kanë rrëzuar edhe faktet e tjera penale të referuara nga organi i ndjekjes penale, duke çmuar të provuar vetëm episodin që lidhej me kërkimin dhe pranimin e shumës prej 60 eurosh në këmbim të kryerjes së veprimeve për regjistrimin e kalimit kufitar të një shtetasi dhe automjetit të tij. Në këtë drejtim, gjykatat kanë shpjeguar se përfundimet mbi fajësinë nuk mbështeteshin në prova të izoluara, por në një vlerësim tërësor dhe të ndërlidhur të provave të administruara, të analizuara në raport me kuadrin ligjor që rregullon ushtrimin e detyrës nga punonjësit e policisë kufitare. Mbi këtë bazë, ato kanë arsyetuar se provat e administruara ishin të mjaftueshme për të provuar fajësinë e kërkuesit përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Po kështu, Gjykata e Lartë ka ushtruar kontrollin e ligjshmërisë së vendimmarrjes së gjykatave më të ulëta në raport me ligjin procedural dhe material, brenda kufijve të juridiksionit të saj si gjykatë ligji. Për këtë qëllim, ajo u është referuar akteve të administruara në proces, ka analizuar vendimmarrjen e gjykatave të faktit në raport me shkaqet e rekursit dhe ka arritur në përfundimin se ato kanë zbatuar drejt ligjin procedural dhe material, nuk kanë kryer shkelje që do të sillnin pavlefshmërinë e vendimeve, pavlefshmërinë absolute të akteve ose papërdorshmërinë e provave, si dhe në përputhje me praktikën e saj gjyqësore. Për rrjedhojë, mënyra sesi gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë arritur në përfundimin për fajësinë e kërkuesit nuk ka cenuar parimin e prezumimit të pafajësisë, ndaj pretendimi i tij është haptazi i pabazuar.

23. Lidhur me pretendimin për cenimin e *standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, kërkuesi ka parashtruar se Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje konkrete pretendimeve me natyrë kushtetuese të ngritura në rekurs, por është mjaftuar me një konstatim të përgjithshëm, pa analizuar mangësitë e pretenduara të hetimit, vlerësimin e provave dhe individualizimin e përgjegjësisë penale të kërkuesit. Për rrjedhojë, ajo nuk ka ushtruar në mënyrë efektive funksionin e saj të kontrollit, duke cenuar edhe garancitë e procesit të rregullt ligjor (*shih supra paragrafin 6.2.*).

24. Gjykata ka pranuar se funksioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes (*shih vendimet nr. 70, datë 15.10.2024; nr. 8, datë 20.02.2024; nr. 67, datë 10.11.2017 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata është shprehur se vendimet e Gjykatës së Lartë mund të arsyetohen në mënyrë të kufizuar, me kusht që në pjesën hyrëse të listohen shkaqet e rekursit. Arsyetimi i kufizuar nuk cenon standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor, përderisa, në thelb, shpreh shkaqet e mospranimit të rekursit nga ana e kolegjeve të Gjykatës së Lartë gjatë shqyrtimit paraprak të tij në dhomën e këshillimit (*shih vendimet nr. 67, datë 03.10.2024; nr. 16, datë 16.03.2021; nr. 9, datë 26.03.2018 të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Mbi bazën e këtyre standardeve, Kolegji do të verifikojë nëse gjykatat e faktit kanë dhënë mjaftueshëm arsye për fajësinë e kërkuesit dhe nëse arsyetimi i kufizuar i Gjykatës së Lartë ka identifikuar arsyet e mospranimit të rekursit për t'u konsideruar i mjaftueshëm në aspektin kushtetues.

26. Në analizë të përmbajtjes së vendimeve gjyqësore, Kolegji konstaton se GJKKO-ja e Apelit ka shqyrtuar pretendimet e kërkuesit se nuk ishte provuar identiteti i personit me të cilin ai kishte komunikuar në aplikacion, ose marrjen si të pandehur të personave të tjerë përtej atyre të përcaktuar në vendimin e gjyqtarit të seancës paraprake (*shih supra paragrafët 19-20*). Ndërsa Gjykata e Lartë ka vlerësuar se nga vendimet e gjykatave të faktit dhe aktet e dosjes nuk rezultonte asnjë shkelje e ligjit material ose procedural penal që të justifikonte ndërhyrjen e saj dhe se pretendimet e ngritura në rekurs nuk përmbanin shkaqe ligjore në kuptim të nenit 432 të KPP-së (*shih vendimin e Gjykatës së Lartë, paragrafët 34-36*). Ajo ka vlerësuar gjithashtu se të gjitha pretendimet thelbësore të ngritura në rekurs kanë marrë përgjigje të argumentuara, të mbështetura në prova dhe në ligj, në përputhje me nenet 152 dhe 383 të KPP-së, si dhe me dispozitat përkatëse të KP-së (*shih vendimin e Gjykatës së Lartë, paragrafi 40*).

27. Për sa më lart, Kolegji çmon se gjykatat e zakonshme, përfshirë Gjykatën e Lartë, kanë shqyrtuar dhe u kanë dhënë përgjigje të arsyetuara pretendimeve thelbësore të kërkuesit, duke shpjeguar përse argumentet e tij në lidhje me identifikimin e shtetasit, përgjegjësinë e tij penale dhe pasojat e mungesës së procedimit penal ndaj personit që pretendohet se ka kryer korrupsion aktiv nuk ishin të bazuara. Nga ana tjetër, Gjykata e Lartë në pjesën hyrëse të vendimit ka paraqitur rrethanat e çështjes, ka përmbledhur vendimmarrjen e gjykatave të faktit dhe ka evidentuar shkaqet e rekursit të paraqitura nga secili prej të pandehurve, përfshirë edhe kërkuesin. Ajo u ka dhënë

përgjigje pretendimeve që hynin në juridiksionin e saj dhe arsyetimi i saj bën të mundur kontrollin e respektimit të standardeve kushtetuese. Arsyetimi i kufizuar i vendimit të mospranimit, i lexuar së bashku me paraqitjen e shkaqeve të rekursit dhe arsyetimin e gjykatave të faktit, i bën të identifikueshme arsyet e mospranimit. Në këto rrethana, Kolegji vlerëson se procesi gjyqësor ndaj kërkuarit ka plotësuar mjaftueshëm garancitë kushtetuese, ndaj pretendimi për cenimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor është haptazi i pabazuar.

28. Në përfundim, Kolegji çmon se kërkesa nuk plotëson kriteret ligjore për kalimin e saj për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pikat 1 dhe 2, shkronja “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.